Квазімодо як взірець духовної краси (За романом В. Гюго «Собор Паризької Богоматері»). Твір 9 клас

З давніх давен людство вирішувало питання щодо співвідношення душевної краси і фізичної довершеності. Найближче до вирішення цього питання підійшли стародавні греки. Але потім про фізичну довершеність забули: наступало середньовіччя.

Роман Віктора Гюго «Собор Паризької Богоматері» розповідає про Париж епохи середньовіччя. Із властивими йому енциклопедичністю знань та нахилом до риторики Гюго змальовує кілька цікавих цільних характерів, кожному з яких можна було б присвятити цілу книжку.
Одним з головних героїв твору є Квазімодо – дзвонар Собору Паризької Богоматері. Ім'я «Квазімодо» означає «нібито» . Дійсно, дзвонар нагадує одну із скульптурних химер, які й досі прикрашають фронтон собору Нотр-Дам де Парі: «Величезна голова, вкрита рудою щетиною, між плечима – здоровенний горб... дивовижна будова стегон і ніг, настільки вигнутих, що вони сходилися тільки в колінах і були схожі на два серпи, з'єднані ручками». Завдяки своїй химерності Квазімодо навіть став «папою блазнів» під час веселого народного свята.

Квазімодо, замкнений у шкаралупу своєї потворності, здається майже твариною. Але вперше побачивши неземну красуню Есмеральду, Квазімодо закохується в неї так чисто та ніжно, що аж дивно стає. Це кохання навіть справляє якесь хворобливе враження. Квазімодо врятував життя Есмеральді й переховував дівчину в Соборі. Їхні стосунки в цей час набувають справжньої духовної величі, дещо нагадуючи відому російську казку «Аленький цветочек» . «Що вам до того, що я біля вас, коли ваші очі заплющені?» –каже Квазімодо, стидаючись свого потворного вигляду. Вдячна Есмеральда добре розуміє це. Поволі вона звикла до свого сумного й ніжного рятівника. Здається, що секрет цього почуття лежить на поверхні: коли Квазімодо катували на площі, Есмеральда була єдиною, хто подав йому води і «на цьому оці, досі такому сухому й запаленому, заблищала велика сльоза». Але насправді потяг потворного дзвонаря до прекрасного вкорінений у самій глибині його єства. Гюго неспроможний однозначно відповісти на запитання, чому доля так жорстоко і водночас мудро повелася з Квазімодо.

Протягом роману горбань Квазімодо виглядає чим далі, тим більш духовно красивим. Відданість горбаня Есмеральді майже незбагненна. Показавши на башти Собору, Квазімодо цілком серйозно каже: «Якщо ви побажаєте, щоб я стрибнув униз, вам не треба буде говорити й слова, досить буде одного вашого погляду».

Відчуття власної потворності аж до самої смерті мучило Квазімодо: «Я здаюсь вам звіром, скажіть? А ви, ви сонячний промінь, ви крапля роси, ви пісня пташки» . Дзвонареві Собору вдається з'єднатися зі своєю коханою Есмеральдою, але лише після смерті.

Квазімодо не є зразком урівноваженості. Його відвідують різноманітні почуття, наприклад злість, яку можна вважати наслідком ставлення до Квазімодо оточуючих людей. Дзвонар не зміг втриматися від того, щоб не помститися священникові Клоду Фролло, скинувши його з височині Собору. Після загибелі Есмеральди та Фролло Квазімодо вимовляє: «Ось усе, що я любив» . Дійсно, горбань любив прекрасне, уособлене в Есмеральді, і Бога, якого уособлював Фролло. Може здаватися, що для Квазімодо більше нічого не лишилося у світі. Але, на мій погляд, у горбаня було те, чого він так і не збагнув: Собор. Дзвонар міг би лишатися частиною цієї величної споруди, яка простягає

дві свої башти, немов дві руки, волаючи до пустого неба. Та це тільки припущення.

Сенс та жорстокість життя, відчайдушність кохання, смерть та палкі пристрасті – усе це вмістив у своєму романі Віктор Гюго. Квазімодо є, так би мовити, багатошаровим характером. При кожному наступному читанні «Собору Паризької Богоматері» читач відкриває нові риси цього надцікавого героя, назвисько якого зробилося майже загальним ім'ям.